

[Glønborg]

deres eget land, men til gengæld afvise indvandring af folk, der blot kommer hertil, fordi de sociale og økonomiske forhold er bedre i Danmark end i deres hjemland. Det er efter dette princip, den danske udlændingelov er bygget op, og det er egentlig en ganske fornuftig lov.

Selvfølgelig opstår der problemer med at administrere loven, når der kommer pres på, men det bør stå tindrende klart, at i et land, som er præget af gammel kristen kultur, må travlhed og kapacitetsproblemer ikke medføre, at asylsøgere og andre udlændinges menneskerettigheder ikke respekteres. Men vi er både blåøjede og uansvarlige, hvis vi ikke tager den kendsgerning alvorligt, at denne gamle kristne kultur er i fare. Mange snakker om det, men jeg må desværre sige, at det meste, der siges om den sag, er noget sludder. Der tales så meget om, at den kristne kultur er i fare, fordi der bor nogle muslimer og andet godtfolk iblandt os; men de udgør ingen fare, jeg vil snarere sige tværtimod. Man bliver måske lidt mere klar over, hvad man selv står for, når man møder nogle, der mener noget andet og tror noget andet, og man kan da tale sammen om det.

Nej, faren for den gamle kristne danske kultur er, at vi kalder den indre svinehund frem, styrker egoismen og den opfattelse, at man selv er meget mere værd end andre, og derfor har man ret til at beholde fordelene for sig selv. Jo mere denne opfattelse får lov til at brede sig, desto mere fjerner vi os fra den kristne kultur.

Det virkelig store problem, nemlig at ondskaben i verden bringer tusindvis af asylsøgere hertil, er vi naturligvis ikke selv herre over. Vi har en vis påvirkningsmulighed, fordi vi kan være med til at fremme freden i verden. Det gør vi ved en aktiv støtte til FN-systemet, det gør vi ved en fredsbevarende indsats, hvor det er nødvendigt, det gør vi ved at prøve på at hjælpe mennesker på selve de steder, hvor ulykkerne opstår, men vi kan desværre ikke forhindre, at nogle alligevel flygter, fordi de er nødt til det. Men jeg vil gerne have lov til at nævne nogle af de problemer, som vi selv er herre over, og hvor ansvaret helt og fuldt er vores eget, hvis vi ikke gør noget ved dem.

For det første kan vi bringe sagsbehandlingstiden ned, som der har været talt en del om i dag. Naturligvis kan vi det, det er et spørgsmål om at stille tilstrækkelig mange ressourcer til rådighed for sagsbehandlingen, det

er et spørgsmål om at ansætte de folk, der skal til. Men det kan jo ikke nytte noget, at vi bare skyder på ministeren. Han har en del af ansvaret, men dette Folketing har også sin del af ansvaret; det er nemlig et spørgsmål om, hvordan vi skruer finansloven sammen.

Der er et andet problem, som vi helt kontant kan gøre noget ved. Vi kan være med til at skabe større indbyrdes forståelse mellem de mange fremmede befolkningsgrupper, som mødes i vort land. Først og fremmest må der oplysning til, og her er det klart, at det ville være en vældig fordel, hvis medierne ville forstærke oplysningen, virkelig gøre en indsats og fortælle noget om de fremmede. Og her tænker jeg ikke bare på de landsdækkende medier, men også på lokalradio og lokal-tv. Når der dukker en ny befolkningsgruppe op i en by, er det først og fremmest oplysning, der skal til, så man forstår hinanden, og god oplysning kan være med til at fjerne noget af den frygt, som vitterlig er her, enten vi synes den er rimelig eller ej. Hvis medierne ville forstærke indsatsen på det område og til gengæld nedtone oplysningerne om de bataljer, der har været rundt omkring, tror jeg virkelig, der ville komme et bedre forhold mellem disse befolkningsgrupper.

Vi må også sætte nogle flere midler af til at lave nogle rent praktiske komsammenforanstaltninger rundt omkring. Vi har allerede sat nogle midler af, så flygtninge, indvandrere og danskere kan mødes til fællesarrangementer, og der er heldigvis mange steder, hvor man har høstet positive erfaringer. Dem kan vi formidle videre ved at udbygge dette arbejde.

Vi kan også gøre en indsats ved den måde, som vi behandler de fremmede på. Jeg mener, det er meget vigtigt, at vi viser de fremmede respekt som mennesker, der kan bære et ansvar, ved at stille nogle krav til dem. Det er nedværdigende, hvis man ikke tager folk alvorligt og undlader at sige, at de også må bære ansvaret for deres egne handlinger. Jeg mener virkelig, at man nogle gange har forsømt at tage dem alvorligt ved at undlade at gribe ind over for de mindre heldige handlinger, der af og til er begået.

Og så er der endelig noget, som er lidt svært at få sagt, men som efter min opfattelse er nødvendigt at sige: Nogle gange har behandlersystemet gjort de fremmede en stor bjørnetjeneste ved at sukke dem ind i en vis materiel for-